

Sancti Juliani --- de meridie in via q. vadit ad *Ipsa Sorba*; 962, el nom del sant, sense el determinatiu: «in ape. *Gurbitano* Sancto Juliano, in super monte» (Udina, *El Arch Condal S. X*, § 159, 325.7). Pladevall el troba com parr. de *Sorba*, en les seves tres llistes de parr. vigatanes del S. XII (n.º 52), citat entre Sta. Eulàlia de Riuprimer i St. Bartomeu del Grau.

En la *Enc. Cat.* en dóna altres notícies en el S. XI, i una de suspecta del S. X. En efecte és inadmissible la confusió que vol fer (en la introducció a aquella llista, a la p. 71) amb el nom d'un llogaret d'una altra comarca, 60 k. més a l'Oest, *Sorba*, entre Berga i Cardona; aquest és l'únic el nom del qual ve de SUBURBANUM (com s'explica, infra, en l'art. especial d'aquest llogaret).

En canvi el *Sa-ssorba* (Sant Julià) d'Osona com ho mostra ja l'article femení i les citades mencions antigues en -a i amb *ipsa* no té res a veure amb *suburbanum* ni amb el ll. *urbs*, sinó que ve del ll. *SORBUS*, -BA, nom de la servera, arbret i fruit muntanyenc. Cf. l'art. *Cérvoles*.¹

Savall. 1) St. LLORENÇ *Savall*, poble del Vallès, al N. de Sabadell, entre Castellar i Gallifa, format amb *vall* ll. VALLIS. També se n'havia dit St. Ll. de *Sallacera* (cf. article *Llacera*). 2) Quadra de *Savall de Gaya* (= *Gaià*), 1350, a la vegueria de Manresa (CoDoACA XII, 65). 3) *Mas Savalls*, nom oblidat d'un raval de St. Privat de Bas, si bé avui hi ha allí una casa dita *Can Savalls* (Casac. 1920). 4) *Mas Savalls*, en el te. de St. Sadurní, Baix Empordà (N.C.E.C.) (recordem que els *Savalls*, capitostos carlins eren de *La Pera*, el poble limítrof). 5) *Borda del Savalls*, te. Vilamur (xxxvii, 15.6).

Saverneda, llog. agre. a Soriguera, damunt Sort (Pallars), pron. *sabarnéda*, oït a Sort (Casac. 1920). 1359: *Saverneda* (CoDoACA XII, 75).

Ses- plural

Sescebes, SANT CLIMENT ~, mun. de l'alt Emp., al NE. de Figueres. Les mencions ant. són, quasi totes, només amb el nom del sant, Monsalv. xvii, 313: si bé Alsius hi troba l'a. 1362 *St. Cl. de Ceboleria* (*cebollieria* abstracte derivat de *cebolla* = *ceba*).

Sescloses. *Sant Joan Sescloses*, veïnat te. Vilanova de la Muga, 2k5 a l'E. del poble, i a 0k8 del límit amb Castelló d'Empúries; avui l'antiga esgl. està en ruïnes, i generalment es diu *Sant Joan* i prou (xxii, 90.267). Però es troba antigament anomenat *Sanctus Johannes* in pago *Petrelatensi*.

Ja apareix des de l'a. 866, precisant «supra stagnum Castilionis» (*Cat. Car.* II, 146.21), i moltes altres dades, amb *ecclesia* o *cella* (ib., 223.27, 56.16, 6.17, 63.11), i altres encara (p. 571), però no sembla que el de term. *Ses Closes* consti en cap d'aquestes cites (car *ipsa Clusa* en el doc. de 891, ib., 43, n. j); sembla referir-se a *La Clusa*, prop del Portús; potser és el St. Joan *Suspina* citat més avall en aquest document.

Sescorts, SANT MARTÍ ~, parr. rural vigatana, te. L'Esquirol (Sta. Ma. de Corcó); pron. *sammartí sèskòrs* o el nom del sant només (Casac., a Vic, 1920). JCor., 1924, sentí «a la Teuleria de S. M. Sesc.» MENCIONS ANT. S. XII: Sto. Martino de *Cotis*, en els docs. I i II de les llistes Pladevall (p. 72); 1277: S. Martini de *Cotibus* (Ripoll Vilamajor, *monogr.* xi, 1); 1233 i 1259: Sti. Martini de *Cotibus* (CCandi, *Mi. Hi. Ca.* II, 383, 439); 1332: Sti. Martini de *Cotibus* (Junyent, *Mi. Griera*, 381).

D'aquest acord quasi total de les mencions antigues es dedueix que aquest nom fou *Sescots*: del ll. *COS CŌTIS* 'pedra, roca' (d'on el nom del poblet de *La Cot*, a la Garrotxa, i, almenys en part, els apellatius catalans *cot*, *còdol*) i que *cort* s'hi ha substituït per etim. pop., perquè *cort* 'pati' és mot més vivaç. La forma alterada ja apunta, però, en un parell de mencions ant.: «Sto. Martino de *Corts*» en el doc. II, S. XII, de Pladevall, i *S. Martini de Cortibus* en l'altra llista, p. p. Junyent, a. 1333 (*Mi. Griera*, p. 385). I hi ajudaria la influència del nom veí:

Sesgorgues, St. Bartomeu ~, esgl. rural un poc més a l'Est, ja dins el te. de Tavertet, que en les llistes Pladevall s'anomena «parr. de Sto. Bartholomeo» i prou (p. 72). Però S. B. *Sesgorgues* a. 1257 (CCandi, *Mi. Hi. Cat.* II, 409). I trobo també en un doc. de 1287, el nom sencer i el de la *Gorga* que li donà nom.

Sesgarrigues, SANT CUGAT ~, poble de l'Alt Penedès. MENCIONS ANT. 1075: «eccl. S. Cucufatis de *Garrigas*» (*Cart. St. Cu.* II, 346); 1087: «--- de *Garricis*» (ibid.); 1111: S. C. de *ipsas Garrigas*; 1127: S. C. *Garrigues* (ib. III, 82); 1188: S. C. d. *Garriges* (III, 316); S. C. de *Garrigis* (*Cart. Poblet*, 163); 1359: *Sent Cugat Ces Garrigues* (CoDoACA XII, 35).

Seslloses, V. *Salosi*, supra.

Sesoliveres, Sant Jaume, agre. de Piera.

Sesperxes, Sant Miquel ~, esgl. rural te. St. Martí de Centelles, dalt del Pla de la Garga, a la r. entre Vallès i Osona. MENCIONS ANT. S. XII: «Parr. de *Pérteges*», doc. III, P. de *Pertxes*, doc. II, en les llistes de parr. vigatanes p. p. Pladevall (p. 72); 1359: loch de *Sent Miquel* (CoDoACA XII, 82). No és estrany el nom en si, car en les arbrades del Pla de la Garga, abunden les *perxades*, troncs d'arbres flexibles (joves verns o freixes).

Però el mot *PERTICA* i els seus descendents han pres també diverses accepcions secundàries. Recordem el Pla i Coll de *La Perxa*, entre Cerdanya i Conflent. En el gascó pirinenc passà a designar una mesura agrària: «4 sols. de Morlàs, ab dues *perxes*: la *perxe* de bicaria fe 16 diers morlàs per una *perche* de terra» (princ. S. xv, a Bigorra, *Libre Vert de Benac*, 46). Basc *Pertxeta* «monte y barriada», agre. a Barakaldo bisc., i compost *Pertxamendi* caserío de Arratzua bisc.; i en forma més arcaica *Partiketa herbal*, agre. a Murelaga bisc. (*RIEB* xxxvii, 166, 168). En fi, veg. l'art. *Pertegàs*, supra, i les formes moss. *Pertecat* etc. a l'art. *Pertegàs*.